

Jamsai

หากดวงจันทร์หันหลังให้กับความมืดมน
คงได้เห็นประมัยดวงตะวันส่องสว่างที่เขม่นอนให้รัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Glowing

Star

ใน

ยามที่

ดาว

เปล่งแสง

Jolly M. ธิษณ

ZOO พาว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่
www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Glowing Star ในยามที่ดาวเปลวแสง

JOLLY' M ใช้นวน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2412-6

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

มยองนังเชื่อว่าเพื่อนๆ แต่ละคนน่าจะมีสิ่งที่หวาดกลัวกันบ้างละ ไม่ว่าจะกลัวแมลง กลัวความสูง กลัวการจากลา กลัวมยองนังจะสวดยกว่า บลาๆ ้วยย >///<

ที่ยียบยกประเด็นนี้ขึ้นมา มยองนังแค่จะบอกว่า 'Glowing Star ในยามที่ดาวเปล่งแสง' เล่มนี้ 'ลลิน' นางเอกของเราเขากลัวความมืดค่ะ T^T มันไม่ง่ายเลยน้าา ที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่เรากลัวหรือสามารถเอาชนะมันได้ อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่ได้ถึงกับโดดเดี่ยวหรอกนะ เพราะยังมีคนอย่าง 'ไออุ่น' เพื่อนสมัยเด็กของลลินที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าคอยช่วยเหลือเธอค่ะ แถมไออุ่นยังมองเห็นอีกแง่มุมหนึ่งของความมืด ซึ่งเป็นมุมที่อบอุ่นสมชื่อเลยด้วยละ ^3^

แม้วันหนึ่งพวกเขาต้องจากกันเพื่อไปอยู่กับครอบครัวใหม่ แต่โลกหมุนไปยังไงก็ไม่ทราบ ถึงพาให้ทั้งคู่มาพบกันอีกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ และเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวความรักสดใสที่ปนไปกับความพิศวงจนมยองนังนั่งไม่ติดเลยละ #ยืนอ่านตลอด เอาละ! เราไปหาคำตอบพร้อมเอาใจช่วยลลินให้หลุดพ้นจากความหวาดกลัวกันดีกว่านะค่ะ ♥

ด้วยไม่ตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

ก๊อกๆ~ เจอกันอีกแล้ว จ่อมเองนะคะ จำกันได้มั้ยเอ่ยยย >_<

นิยายเรื่องนี้เกิดจากการที่เราคิดนิยายไม่ออกแล้วนอนมองเพดานห้องตัวเองไปเจอดาวเรืองแสงกับหลอดไฟคะ เลยบึ่งโอดเคี้ยวขึ้นมา (ถือว่านอนคิดไปไม่เสียเปล่าเนอะ ฮ่าๆๆ) จริงๆ พล็อตนี้สองปีได้แล้วมั้งที่เราต้อง เอ๊ย! เก็บเอาไว้เพราะไม่มีฤกษ์สักที่ ฮาา แล้วมันมีหลายเวอร์ชันมากกก! กว่าจะได้ตกลงปลงใจกับเวอร์ชันนี้ก็เขียนๆ หยุดๆ หลายรอบจนแทบจะไม่เขียนแล้วด้วยซ้ำ T^T

เอาเป็นว่าขอขอบคุณแฟนสาวของคิมโคเจ้าเดิมที่ฟังมาทุกเวอร์ชัน ยัยอ้วนที่รัก พ่อที่นั่งฟังพล็อตอย่างตั้งใจ ฮ่าๆๆ แม่ที่ก็ฟังมาเยอะเหมือนกัน หุๆ อีกทั้งครอบครัวที่คอยสนับสนุนมาตลอด และที่สำคัญคือพี่การ์ตูนกับพี่บิวที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่นิยายเพิ่งจบใหม่ๆ ขอขอบคุณที่คอยเป็นที่ปรึกษา เป็นแหล่งสุ่มไฟชั้นยอด และเป็นพี่สาวที่น่ารักเสมอมา จีบ! ^3^ แล้วก็ขอขอบคุณพี่กอง บ.ก. มากๆ เลยคะที่เป็นส่วนที่ช่วยให้พระเอกนางเอกได้มาโลดแล่นในหน้าหนังสือสักที เย! *ไหว้รอบทิศ*

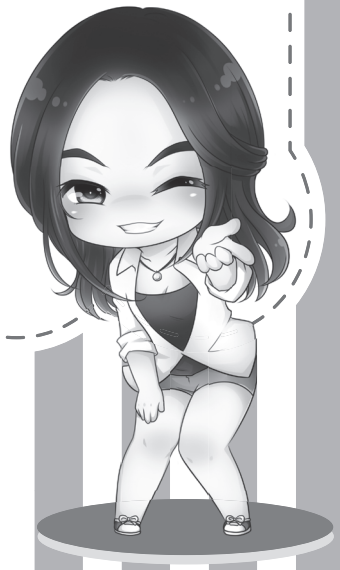
ยังงี้ก็เข้าไปพูดคุยกันได้เลยนะคะ อยากรีวิว อยากรีวิวก็มาโลด ไม่กั๊ด แฮ!

Facebook : JOlly' M

Twitter : JOlly' M (@jolly_jom)

ฝากด้วยเน้อออ ถ้าจะให้ดีก็ฝากซื้อติดไม้ติดมือ กลับบ้านไปด้วยเลยคะ คีๆ

แล้วเรามานั่งนับดาวเรืองแสงไปด้วยกันนะคะ ☺

๗

บทนำ ก่อนที่แสงจะสาดส่อง

'อย่าร้องไห้เลย' เด็กชายคนหนึ่งพูดด้วยเสียงสั่นเครือในขณะที่เขาเองก็ทำปากเบะจะร้องตามเด็กหญิงที่กำลังร้องไห้ตัวสั่นนั่งงออยู่ตรงหน้าเขาราวกับจะขาดใจ 'ร้องไห้ตอนหกโมงเย็นมันไม่ดี เดี่ยวผีมาหลอกนะ เราเคยบอกแล้วไง'

คนฟังชะงัก เงยหน้าถามคนพูด 'ไปฟังมาจากไหน'

'ตัวเอง'

'ไอ้บ้า...' เธอทำหน้าหงิกใส่และพยายามจะห้ามตัวเองไว้ทำให้การร้องไห้จนตัวโยนเหลือเพียงสะอื้นอັกๆ

'หยุดร้องให้เถอะนะ'

'ที่เราร้องไห้เพราะจริงๆ เราแค่อึดใจไปกับเธอต่างหากเล่า 'ไม่ได้เป็นอะไร' เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมาพร้อมน้ำตาอาบแก้ม แต่เมื่อส่องกระทบแสงไฟแล้วกลับกลายเป็นเหมือนดาวดวงน้อยๆ จนคนมองแทบจะสายตาไปไม่ได้'

'...'

'...'

'เธอจะอยู่ได้ไหม ถ้าเราไป' เด็กชายถามขึ้นมาท่ามกลางความเงิบเมื่อเจอคำถามนี้เด็กหญิงก็เงิบไปพักใหญ่ๆ ก่อนจะบ่นหน้ายิ้มตอบกลับอีกฝ่ายที่ยังคงทำหน้าไม่สู้ดีนัก 'เดี๋ยวก็มีคนมารับเลี้ยงเราเหมือนเธอเองแหละน่า เราน่ารักกว่าเธอดังเยอะ'

น้ำเสียงงอนๆ กับแก้มป่องของเด็กหญิงทำให้เด็กชายหัวเราะเบาๆ และคลายความกังวลไปได้ไม่น้อย ทว่าเขาก็เลือกที่จะพูดต่อ 'แต่ถ้าเธอเหงาเราไม่ไปก็ได้นะ...'

'ไม่ต้องมาทำเท่เลย เธออยากได้ครอบครัวมาตั้งนานแล้ว เรารู้' เด็กหญิงยิ้มกว้างพลางเช็ดน้ำตาของตัวเอง และสบสายตาของคนตรงหน้าอย่างจริงจัง 'จ้องจนเห็นเงาสะท้อนของตัวเองอยู่ในนั้น' 'ถ้าไม่มีใครจริงๆ เรายังมีครูเจี๊ยบที่คอยดูแลเรานะ'

'...'

'ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงเรา'

'...'

'ถ้าไม่ไปเราโกรธจริงๆ นะ หลอกให้ร้องไห้ฟรีอะ'

เด็กชายระบายยิ้มออกมา รู้สึกเอ็นดูคนตรงหน้าขึ้นมา 'อืม...เราไปก็ได้' 'แต่ขอแค่อย่างเดียว' น้ำตาที่หยุดไหลไปแล้วกลับไหลรินลงมามากกว่าเดิมจนเด็กหญิงมองภาพเบื้องหน้าไม่ชัดเจน 'พวกเราต้องได้เจอกันอีกนะ'

เด็กชายยิ้มน้อยๆ และพยักหน้าตอบรับ 'แน่นอนสิ'

'สัญญานะ'

'สัญญา' เขาพูดอย่างหนักแน่นพร้อมกับเช็ดน้ำตาให้คนซี้เยตรงหน้าซึ่งใจอยู่นาน จนในที่สุดเขาก็ล้วงกระเป๋าเอาสิ่งที่ เป็นของติดตัวและเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวของตนขึ้นมา 'แบมือสิ'

เด็กหญิงทำตามคำนั้น เขาจึงเอาของสิ่งนั้นวางลงไปบนมือเธออย่างแผ่วเบา

มันคือดาวเรืองแสง...

ดาวขนาดพอดีมือดวงหนึ่งซึ่งทำมาจากพลาสติกและมีห้าแฉก ปกติ

มันจะเป็นสีฟ้า แต่พออยู่ในที่มืด ดาวนั้นจะเรืองแสงสีเขียวๆ ขึ้นมา

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก' แม้จะรู้สึกหงวหงน แต่เด็กชายก็ตัดสินใจให้เธอเก็บเอาไว้ 'แล้วตอนที่เจอกัน เราจะมาเอาของสำคัญของเราคืน'

'แต่เธอหงวหงนมากนี่นา ให้เราเก็บไว้จะดีหรือ' เด็กหญิงถามอย่างไม่แน่ใจ 'อีกอย่างเธอให้เราอ่านหนึ่งแล้วนะ'

9

'เธอเก็บไว้สองอันเลย พอเรากลับมาเราจะมาเอาของเราคืน'

'แต่ว่า...'

'แทนคำสัญญาว่าเราจะกลับมาเจอกันไง' เด็กชายยิ้มปลอบโยนคนตรงหน้า 'แล้วเธอจำสัญญาที่เราบอกว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไปได้มั๊ย'

เด็กหญิงพยักหน้า 'ตอนที่เราโดนแก๊งและเธอมาช่วยเราไว้ใช่ไหม'

'ใช่ ที่ตอนนั้นกำลังคุยกันอยู่แล้วเพลงชาติขึ้นนะ'

'จำได้ว่าพวกเราต้องเคารพธงชาติก่อนแล้วค่อยพูดกันต่อด้วย' เธอขำ

'จำได้แม่นเชียว' เขาพลอยขำตามอีกฝ่ายไปด้วย 'ก่อนที่จะกลับเข้าเรื่องเดิมด้วยสีหน้าจริงจัง 'นั่นแหละ เราสัญญาแล้วว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไป'

'...'

'เพราะงั้นตอนที่เราไม่อยู่ก็ถือว่าให้ดาวสองดวงนี้อยู่กับเธอแทนเราไปก่อนนะ แล้วเราจะกลับมาเอาคืน'

'ก็ได้' หลังจากที่ได้คิดอยู่นาน มีोन้อยๆ ก็กำลังที่ได้มาไว้แน่น รู้สึกหงวหงนไม่ต่างจากของของตัวเองพลางมองหน้าเขา 'แต่ถ้าไม่กลับมาเอาเราคืนเลยนะ'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ละ'

'อ้อ!'

แล้วเด็กหญิงก็ยิ้มให้เด็กชายด้วยรอยยิ้มที่บั้นให้เรียงว่า พยายามทำให้เขารู้ว่าเธอจะอยู่ได้โดยไม่มีเขาแน่นอน

โดยที่เด็กชายไม่ทันสังเกตเลยว่าพอลับสายตาไป รอยยิ้มนั้นก็กลับแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แสนเศร้า นัยน์ตาของเธอสลดลง หยาดน้ำใสๆ

คลอหน่วยอย่างไม้อาจห้ามปราม เพราะอันที่จริงภายในใจนั้นเธออยากจะ
ขอร้องให้อีกฝ่ายอยู่ต่อแทบขาดใจ แต่เพราะรู้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องการ
มาตลอด การที่เธอไปขว้างทางคงไม่ใช่เรื่องที่ดีควรทำสักเท่าไร

เพราะมันใจว่าหากเธอเอ่ยปากขอไม่ว่ายากเย็นแค่ไหน เขาก็จะทำให้
อย่างไม่ลังเล

'เราจะต้องได้เจอกัน' เขาย้ำอีกครั้งและยิ้มให้เด็กหญิงที่มองอยู่ ทั้งคู่
สบตากันราวกับกำลังสลักคำสัญญาลงไปในหัวใจภายใต้ท้องฟ้าที่ประดับ
ด้วยดวงดาวระยิบระยับในยามพลบค่ำ

ราวกับดวงดาวเหล่านั้นกำลังเป็นพยานให้กับคำสัญญาที่แสนเลื่อนลอย

'เราจะได้เจอกันอีก...'

แสงที่ 1

แสงที่เดินทางเป็นวงกลม

ครีน!

เบรี่ยง!!

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงดังกัมปนาทจากภายนอกหน้าต่าง
และเมื่อมองไปรอบห้องที่เต็มไปด้วยความมืดมันก็ทำให้ลมหายใจหยุดชะงัก
เป็นไปไม่ได้ ฉันไม่ได้ปิดไฟนอนนี่นา!!

แล้วตัวฉันก็เริ่มสั่นน้อยๆ ในตอนที่ความมืดเริ่มคืบคลานเข้ามาในขณะที่
ภายนอกหน้าต่างนั้นมีเสียงฟ้าร้องและฝนตกอย่างหนัก สักพักหนึ่งก็หยุดขึ้นมา
เต็มหน้าผากของฉัน อากาศวังเวงคืนนี้ทำให้ต้องกัดฟันพยายามฝืนตัวเอง
ให้เอื้อมมือไปเปิดโคมไฟให้ได้

อีกนิดเดียว แข็งใจไว้จะลนิน

"ไม่นะ" ฉันพึมพำเมื่อกดเปิดโคมไฟที่หัวเตียงแล้วกลับพบว่ามันไม่ติด
ไฟดับอีกแล้ว!

เบรี่ยง!

"กรี๊ดดด!!" ฉันสะดุ้งสุดตัวก่อนจะเอามือปิดหูแล้วขดตัวเข้าหากัน

ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะที่น้ำตาก็พากันไหลออกมาไม่หยุด ภายในห้องที่มีตสนิทยั้งทำให้ฉันสติเตลิด มือเย็นเฉียบราวกับไม่มีเลือดเนื้อ ความหนาวเย็นที่รู้สึกไปถึงกระดูกสันหลังทำให้ฉันทรนทรายราวกับดำดิ่ง อยู่ใต้ทะเลลึกด้วยตัวเปล่า เหงื่อก็ผุดออกมาทั่วตัวไปหมดในขณะที่รู้สึก อึดอัดและเวียนศีรษะขึ้นมามีกรอบราวกับจะระเบิดออกมาให้ได้

ทันทีที่ลมหายใจถึงกระชั้นขึ้นฉันแทบจะทนไม่ไหวในตอนที่ 'ภาพเก่าๆ' เข้ามาวนเวียนในความทรงจำ ฉันก็พยายามควบคุมสติตัวเองแล้วหยิบ โทรศัพท์ขึ้นมาเปิดไฟฉาย

เธอต้องสู้มันได้สิลิน

พี่!

เฮ้อ... ค่อยดีขึ้นมาหน่อย ในที่สุดฉันก็เอาโทรศัพท์มาเปิดไฟฉายได้สำเร็จ

แล้วฉันก็เขียบไปนั่งกอดเข่าตัวเองอยู่มุมห้องโดยที่ในมือก็ถือโทรศัพท์ ฉายรอบห้องไปด้วย และได้แต่หวังว่าฉันจะต่อสู้กับความมืดได้

แม้จะรู้ว่าไม่มีทางทำได้เลยก็ตาม

อันที่จริง...ฉันไม่ชอบความมืด

หรืออาจจะเรียกได้ว่า...กลัว

โดยเฉพาะความมืดในตอนที่ฝนตก ฟ้าผ่าและฟ้าร้อง

เพราะอะไรนะเธอ...

ขอย้อนความนึกหนึ่งก่อนละกัน

แม้ฉันเป็นแม่วัยรุ่นที่ไม่พร้อมมีลูก และพอเองก็ทิ้งไปตั้งแต่ที่รู้ว่าแม่ตั้งท้อง โดยที่ญาติฝั่งแม่ไม่ยอมรับและไล่แม่ออกจากบ้านทันทีที่รู้ว่าแม่ท้องไม่มีพ่อ ทำให้แม่ต้องหอบเอาความเจ็บช้ำมาคลอเคล้าฉันโดยลำพัง และเลี้ยงดูฉันให้เติบโตมาอย่างยากลำบากโดยที่ชีวิตของเธอเริ่มลงเหวมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้รู้จักกับยาเสพติดและวนเวียนอยู่ในแวดวงนั้นเพื่อดำรงชีวิต

ภาพที่ฉันจำแม่ได้เป็นภาพที่เธอมักจะเมามายและทำร้ายลูกสาวที่เกิดมาจากความไม่ตั้งใจ ต่อว่าฉันที่ทำให้ชีวิตของเธอตกต่ำถึงเพียงนี้

'ถ้าไม่มีแก ชีวิตของฉันคงดีกว่านี้'

นี่เป็นคำที่แม่มักพูดใส่ฉันในตอนมีชีวิตไม่เป็นดั่งใจ

เด็กห้าขวบอย่างฉันไม่รู้จะทำยังไงดีจึงได้แต่ร้องไห้ พรีฯขอโทษ อยู่เสมอมา แม้ว่าในใจจะตั้งคำถามเป็นล้านๆ รอบว่าถ้าลาบากขนาดนั้น ทำไมไม่ฆ่าฉันให้ตายตั้งแต่อยู่ในท้องไปซะตั้งแต่แรก จะให้ฉันเกิดมาเป็น ภาระและที่รองรับอารมณ์ทำไมกัน

แต่ฉันคิดว่าแม่น่าจะเก็บฉันไว้เพื่อเป็นสิ่งเรียกร้องให้พอกกลับมาหา ตัวเองอีกครั้งละมัง

นั่นแหละ เขาเป็นว่าไม่ว่าฉันจะสำนึกผิดและทำตัวเป็นเด็กดีสักแค่ไหน ฉันก็ยังโดนทำโทษอยู่เป็นประจำเพราะแม่มองว่าฉันน่ารำคาญ

จนกระทั่งวันหนึ่งที่แม่เมามาขยับชั้นรุนแรงและเห็นภาพหลอนว่าฉัน กำลังจะทำร้ายเธอ เธอเลยจับฉันขังไว้ในห้องแคบๆ ที่ใช้ขังฉันเป็นประจำ เพื่อทำโทษ ซึ่งในห้องนั้นมันทั้งมืดสนิท ทั้งหนาว และอ้าว้าง มีเพียง ความมืดเท่านั้นที่ค่อยๆ กัดกร่อนจิตใจฉันอย่างเชื่องช้า

สำหรับฉัน ห้องนั้นมันไม่ต่างจากนรกเท่าไรหรอก

ฉันจำได้ว่าวันนั้นฝนตก พาร์ร้องราวกับกำลังจะถล่มลงมาในตอน ที่แม่ตะคอกใส่หน้าฉันว่าเกลียดฉันมากแค่ไหน ก่อนที่แม่จะทิ้งฉันไว้ใน ห้องแคบๆ นั้นที่ไม่มีแม่แต่อาหารและน้ำ ฉันถูกทิ้งอยู่ในนั้นนานหลายวัน ท่ามกลางความมืดไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน มันมีแต่ตัวฉันและความมืดเท่านั้น ที่อยู่ด้วยกันจนน่าสะอิดสะเอียน

เด็กวัยห้าขวบนั่งกอดเข่าอยู่มุมห้องร้องไห้เองจนเหนื่อยและหลับไป ก่อนจะตื่นขึ้นมาเผชิญกับความกลัวซ้ำๆ ท่ามกลางความมืดและเสียงพาร์ร้อง ที่ดังอยู่ด้านนอกตลอดเวลา

เป็นฤดูฝนที่หดหู่สำหรับฉันสุดๆ ไปเลยละ

หลายวันผ่านไปก็ยังไม่มีความหวังว่าแม่จะกลับมา ฉันที่ทั้งเหนื่อย หัว และทรมาณคิดว่าตัวเองใกล้จะตายแล้ว จนกระทั่งมีเพื่อนบ้านใจดีเข้ามาช่วยไว้ จึงทำให้ฉันรู้ว่าแม่ของฉันเสพยาเกินขนาดและเสียชีวิตอยู่ใต้สะพานลอย แห่งหนึ่ง โดยที่เพื่อนบ้านได้ยินเสียงฉันร้องไห้จึงเข้ามาช่วยและส่งฉันไปยัง

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ฉันได้รับชีวิตใหม่โดยพอบุญธรรมที่เป็นพ่อม่ายแสนใจดีไม่มีลูกติด
ซึ่งเอ็นดูฉันมากและเป็นเหมือนแสงสว่างของฉันมาตั้งแต่ตอนนั้น

แต่ก็นั่นแหละ อาการกลัวความมืดมันก็ติดตัวฉันมาไม่ว่าจะพยายาม
ปรับตัวมากเท่าไรก็ตาม

ซึ่งอันที่จริงถ้าจะเรียกให้ถูกอาการของฉันมันรุนแรงถึงขั้นอยู่ในระดับ
'โรคกลัว (Phobia)' และชื่อเรียกของโรคที่ฉันเป็นก็คือ 'โรคกลัวความมืด
(Achluphobia)'

และโรคกลัวนั้นเป็นอาการที่มากกว่าแค่ความกลัวปกติ คือถ้าความกลัว
ธรรมดา ก็จะแค่รู้สึกกลัว ไม่สบายใจ อึดอัดใจที่จะเผชิญหน้าสิ่งที่กลัวซะม๊ยะ
แต่ไม่ถึงขั้นรู้สึกต่อต้าน หรือแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรงแบบโรคกลัว

ดังนั้นทุกครั้งที่ต้องเผชิญหน้ากับความมืดอาการมันก็จะอย่างที่เห็น
นั่นแหละ เหงื่อแตก ใจเต้นเร็ว อึดอัด เวียนศีรษะ หายใจติดขัด และอื่นๆ
อีกมากมายที่อยากจะตายให้รู้แล้วรู้รอดเลยเวลาอาการพวกนี้มาอะ และ
ยิ่งในหัวของฉันนี่ย้อนกลับไปถึงบรรยากาศในห้องนั้นมากเท่าไร อาการ
ก็จะยิ่งแย่งจนยากจะควบคุมมากขึ้นเท่านั้น

ซึ่งถ้าเป็นหนักมากๆ เข้าก็อาจถึงขั้นเกร็ง ซ็อก หรือแม้กระทั่งชัก
จนเสียชีวิตเลยก็ได้

ฉันไม่กล้าแม้กระทั่งหลับตาลง เพราะในยามที่ความมืดเข้ามา
ครอบคลุมมันทำให้ฉันย้อนกลับไปอยู่ที่ห้องนั้นอีกครั้ง ความหนาวเหน็บ
และความอ้างว้างมันกัดกร่อนจิตใจไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเสียงฟ้าร้อง
ด้านนอกที่ฉายชัดในโสตประสาททำให้ฉันแทบบ้าและต่อกรกับความมืด
ไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

'แม่ปล่อยหนูไปเถอะนะ...หนูกลัว'

'...'

'หนูหนาว...'

'...'

'แม่จำ...'

13

ในตอนเด็กเรามักไม่กล้าปิดไฟนอนเพราะคิดว่ามีปีศาจซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในความมืด

ที่ว่าสำหรับฉัน ปีศาจมันไม่ได้ 'ซ่อน' อยู่ในความมืดหรอก มันยืนอยู่ข้างฉันตลอดเวลาฉันนั้นแหละ เพียงแต่จะปรากฏตัวให้เห็นในทุกๆ ครั้งที่ปิดไฟหรือหลับตาลงต่างหาก 'แม่! ปีศาจมันมาหาหนูอีกแล้ว! กร๊อดดด!' ฉันจึงได้แต่ตั้งคำถามมาตลอดว่าทำไมโลกนี้ต้องมีความมืดด้วย มีแต่แสงสว่างตลอดไปเลยไม่ได้งั้นหรือ ทำไม่กันนะ...

01 : 20 P.M. @มหาวิทยาลัย M

ถ้าฉันเป็นนักข่าว...ฉันคงจะพาดหัวข่าวว่าด้วยบรรยากาศในห้องเรียนตอนนี้ได้ประมาณว่า 'ไปไม่รอด นักศึกษา ม. ดั้งดับอนากันยกคลาส' หรือไม่กี่ 'รุนแรงเบอร์ไหนถามใจเธอดู คลาสพิลึกส์ดาราศาสตร์ยามบ่าย ทำให้นักศึกษากลายเป็นศพได้ตั้งแต่วันแรกที่แรก'

ก็ดูดี ห้องเรียนขนาดใหญ่ที่บรรจุคนทั้งหมดร้อยกว่าคนนั้นมันมีคนโง่หัวขึ้นมาฟังอาจารย์อยู่ประปราย ส่วนที่เหลือนี้แข่งกันกรนครอกๆ อย่างกับแข่งนอนโอลิมปิก

แต่ก็นะ เสียงเนิบนาบของอาจารย์ผู้สูงวัยกับคลาสหลังกินข้าว ฉันคิดว่าทุกคนคงให้อภัยพวกที่หลับเหมือนข้อมตายเหล่านั้นได้แหละ "อย่างที่เราบงกันอยู่แล้วว่าดาวเคราะห์เป็นดาวที่ไม่สามารถสร้างพลังงานด้วยตัวเองได้เฉกเช่นดาวฤกษ์ ดังนั้นดวงดาวต่างๆ ที่เราเห็นว่ามีแสงสว่างนั้นล้วนแล้วแต่เกิดจากการสะท้อนจากแสงของดาวฤกษ์แทบทั้งสิ้น ยกตัวอย่างเช่นดวงจันทร์และดวงอาทิตย์..."

เสียงอันเอื่อยเอื่อยของอาจารย์ยังคงบรรยายต่อทำให้ฉันที่นั่งจดแบบหลับแผลมิหลับแผลจนลายมือไม่ต่างจากไก่เขี่ยเท่าไรหิล้มเลิกความตั้งใจที่จะจดแล้วเปลี่ยนเป็นการอืดเสียงเพื่อนำไปเปิดฟังทบทวนภายหลังแทน

ซึ่งอาจารย์แก่ๆ ที่ยืนอยู่หน้าห้องนั้นก็พอบุญกรรมที่ฉันยกให้เป็น

พ่อแท้ๆ ของฉันนั่นเอง

และฉันไม่ได้มาที่นี่ในฐานะ 'นักศึกษา' แต่ฉันมาเป็น 'ผู้ช่วยวิทยากร' ต่างหาก

พ่อฉันทำงานเป็นนักวิจัยเกี่ยวกับฟิสิกส์ดาราศาสตร์ (Astrophysics) ควบคู่กับตำแหน่งอาจารย์ และบ่อยครั้งท่านก็ต้องมาบรรยายนอกสถานที่บ่อยๆ

อย่างเช่นวันนี้เป็นต้น

วันนี้เป็นวันธรรมดาๆ ที่โลกยังคงหมุนไปอย่างปกติ

แต่ที่ไม่ปกติคือแทนที่ฉันจะได้นอนอยู่บ้านสบายๆ เพราะไม่มีเรียน กลับต้องมาช่วยงานพ่อเนื่องจากท่านเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรกเลยประหม่า และอยากได้คนมาอยู่เป็นเพื่อน

ว่ากันตามตรง ฉันไม่ได้อยากมาที่นี่ด้วยซ้ำ แต่ติดตรงที่ว่าผู้ช่วยพ่อป่วย ท่านเลยให้ฉันมาแทน ซึ่งความจริงแล้วพ่ออาจจะไม่ได้เหงาหรอก แต่พ่อเรียกมาเป็นเบ้มากกว่า ฉันทำมันทุกอย่างตั้งแต่จัดเตรียมเอกสาร แจกเอกสาร หรือแม้กระทั่งตั้งค่าโปรเจ็กเตอร์ด้วยซ้ำ!

แล้วฉันจะบ่นให้ได้อะไรขึ้นมาละเนี่ย นอนง่ายกว่ามั๊ยนะ

ไม่ไหวแล้ว ออกากลับซะมิด

ฉันพยายามเอามือถ่างตาตัวเองขึ้นมาเพื่อไม่ให้หลับอยู่นานพลาง นิ่งมองสไลด์ของพ่อที่เป็นภาพท้องฟ้ามีดๆ ซึ่งเต็มไปด้วยหมู่ดาวพร่างพราว เต็มไปหมด และภาพนั้นทำให้ฉันนิ่งไป ฉันจึงไปที่พวกมันอยู่เนิ่นนาน ราวกับตกอยู่ในมนตร์สะกด แม้ว่าห้องมันสลัวๆ มีเพียงแสงไฟจากสไลด์เท่านั้นและฉันก็ไม่ค่อยชอบใจจนต้องขยับตัวไปมาอย่างอยู่ไม่สุขก็ตามที แต่พอมองไปที่แสงที่เป็นประกายเหล่านั้นก็กลับรู้สึกสงบลง

ไม่เป็นไร ห้องมันไม่ได้มืดขนาดนั้น...

อย่างที่บอกไปว่าฉันกลัวความมืดใช่ไหม อากาการของฉันจึงคล้ายๆ ว่า จะรู้สึกไม่คอยสบายใจเมื่อห้องที่เคยสว่างจ้ามันมืดลง แต่ก็ไม่ถึงขั้นสติแตก เพราะตราบดีที่มีสติและห้องนั้นไม่ได้มืดสนิทฉันก็พออยู่ได้

ซึ่งนี่คืออาการที่ผ่านการรักษามาสักกระยะนึงแล้วนะ ถ้าเป็นแต่ก่อนนะ

15

หุย...อย่าหวังเลยว่าฉันจะอยู่โดยไร้หลอดไฟได้นะ

ทว่าในทางกลับกัน ถ้าฉันสติแตก ไม่ว่าจะรักษามาแค่ไหน ฉันคิดว่า แม้แต่ห้องที่ไม่ได้มีสติทอการฉันก็แยะได้เช่นกัน แต่ถึงยังงั้นทำยที่สุดแล้ว ถ้าอยู่ดีๆ ไฟดับเนี่ย ฉันก็จะสติแตกทุกครั้งไป เพราะยังไม่ทันได้ตั้งตัวรับกับความมืดเิง

สรุปคือถ้ามีสติฉันก็อยู่กับห้องที่ค่อยๆ มืดลงได้ (แต่ไม่ถึงขั้นมืดสนิท แค่สลัวๆ พอมีแสงไฟเท่านั้น) แต่ถ้าไม่มีสติก็ตัวใครตัวมัน ทว่าฉันกลับทนไม่ได้เลยแม้แต่่น้อยถ้าเกิดจู่ๆ ไฟดับ หรืออยู่ในที่ที่มีตสนิทโดยฉับพลัน เพราะมันจะทำให้สติสัมปชัญญะของฉันปลิวหายไปหมดและเกิดอาการของไฟเบียดขึ้นมาอีกนั่นเอง

ฉันยังคงเฟงสมาธิไปที่ดาวเหล่านั้นอย่างเหม่อลอย ไม่น่าเชื่อเลยเนอะ ว่ามันจะสวยได้ถึงขนาดนี้ ทั้งที่จริงๆ เป็นเพียงแค่ดาวที่สะท้อนแสงจากดาวฤกษ์เท่านั้นเอง เผลอๆ อาจสวยกว่าดาวฤกษ์ที่สร้างแสงได้ด้วยตัวเองอย่างดวงอาทิตย์อีก เพราะดวงอาทิตย์มันสว่างจ้าเกินไปจนแสบตา...

และความสวยงามตรงหน้าก็ทำให้ฉันนึกถึงสิ่งที่ตัวเองพกติดตัวไว้ตลอดเวลา

แล้วฉันก็หยิบของที่อยู่ในกระเป๋าขึ้นมาและจ้องมองมันนึ่ง

ไม่น่าเชื่อว่าจะสวยและสำคัญขนาดนี้ แค่ดาวพลสติกธรรมดาๆ เองก็แค่ดาวเรืองแสง...

ก็แค่ตัวแทนคำสัญญาของใครบางคน

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ละ'

'เราจะต้องได้เจอกันอีก'

ก็แค่ดาวเรืองแสงที่ทำให้ฉันต้องนึกถึงเจ้าของคำสัญญาพวกนี้ในทุกๆ ครั้งที่มองมันก็เท่านั้นเอง

ทำไม่ถึงต้องสำคัญขนาดนี้

และตอนนี้ฉันยึดมันมาเป็นของฉันแล้วนะ นายจะไม่กลับมาเอาคืนไปจริงๆ เหรอ

นายจะไม่กลับมาเป็นที่พึ่งและแสงสว่างคอยขับไล่ความมืดให้ฉัน
อีกครั้งจริงๆ งั้นหรือ...

ไออุ่น...

บ๊ิง!

"เอ่อ...ขอโทษครับ"

เสียงประตูกระแทกกับผนังอย่างแรงจากแรงผลักของคนภายนอก
ทำให้ฉันหลุดออกจากภวังค์ แสงที่สาดส่องเข้ามาทำให้เขาเป็นแค่เงาดำๆ
จากมุมที่ฉันมองอยู่ อีกทั้งในห้องนี้ค่อนข้างมืด จึงทำให้เห็นแค่นั้น
จนเหมือนเขาเป็นหนึ่งตะลุ่ยที่ถูกฉายผ่านฉากผ้าใบ (เดี๋ยวก)

"ขอโทษที่มาสายครับอาจารย์"

เขาคนนั้นค่อยๆ ปิดประตูลงและก้มหัวขอโทษขอโพยพ้อฉันที่ถูก
ขัดขวางการบรรยาย โดยมีทุกคนมองไปทางเขาเป็นตาเดียว สงสารชะมัด
หมอนี่ต้องได้รับสายตาดูอาฆาตไปเต็มๆ แน่นนอน อีกอย่างนี่เพราะห้องนี้
มีทางเข้าทางเดียวเขาเลยตกเป็นเป้าสายตาได้ง่ายๆ มาสายก็ต้องโดนลงโทษ
แบบนี้แหละนะ

"เชิญนั่งครับ ผมเพิ่งเริ่มไปไม่นานนี่เอง" พ้อยัมให้อย่างใจดีและผายมือ
ให้เขานั่ง พ้อหนุ่มจอมมาสายล้งเล็นิดหน่อยและเดินเข้ามาทางฉัน จนสุดท้าย
เขาก็...

นั่งข้างฉัน

ที่นั่งมีตั้งเยอะ มาเบียดฉันทำไมล่ะคะคุณ

ฉันเขม่นขณะกระวีระวาดยัดดาวพลาศติกในมือของตัวเองลงกระเป๋
สะพายอย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็น ไม่รู้ดี แต่ไม่อยากถูกมองว่า
พกดาวพลาศติกติดตัวไว้ทำไม ถึงอีกฝ่ายอาจจะไม่เห็นและไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ
แต่ฉันก็ไม่อยากให้ใครเห็นอยู่ดี

"ตรงนี้ก็มีคนนั่งมั๊ยครับ" เสียงที่เขาพูดออกมามันทำให้ฉันชะงัก เกิดมา
ไม่เคยฟังใครพูดได้ละมุนหูขนาดนี้มาก่อนเลยอะ เสียงเขานุ่มมากจนฉัน
อยากเห็นหน้าคนพูดขึ้นมาจริงๆ

จริงๆ ฉันอยากจะทำตอบว่า 'ถามทำไม นายนั่งก่อนจะถามอีก' แต่ด้วย

17

ความเป็นคนที่ศรัทธาได้ (?) จึงเลือกที่จะยิ้มให้และส่ายหน้าหรือจนผมเฝ้า
สยหายราวกับเล่นโฆษณาสาละยม "ไม่มีค่ะ เชิญเลย"

"ขอบคุณครับ" ฉันลอบมองตามทุกการกระทำของคนข้างๆ แสงไฟรำไร
ทำให้ฉันพอมองเสี้ยวหน้าของร่างสูงได้อยู่บ้าง และถึงแม้จะเห็นแค่เงา
หรืออะไรก็ตาม แต่ฉันบอกได้เลยว่าแค่เสี้ยวหน้าก็ยังหล่อแล้วอะ สันgram
สันจุมุกเออยอะไรเอ่ย

เอ๊ะ...

แล้วฉันก็ขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกประหลาดขึ้นมา มันคล้ายกับว่าฉัน...
เหมือนเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน แต่ก็สับสนเพราะคิดว่ามันไร้สาระ ยัยบ้า
เธอเห็นแค่ด้านข้างเองนะ แกมมันมีดด้วย จะไปคูนๆ ได้ไงเล่า

หรือว่าพอเห็นว่าหล่อหน่อยเลยอยากคูนหน้าเขาขึ้นมาทันทีเลยหรือฉัน
เป็นเอามากนะเนี่ย

"มีอะไรรีบเล่าครับ" แล้วคนที่ถูกมองก็หันหน้ามาหาฉันพร้อมๆ กัน
กับที่พ่อเปิดไฟพอดี ทำให้ทั้งห้องสว่างวาบและทำให้ฉันเห็นใบหน้าทั้งหมด
ของเขาได้อย่างชัดเจน ฉันชะงักค้างพลางจ้องหน้าเขาหนึ่ง ให้ตายเหอะ
โคตรหล่อ!

แต่นั้นไม่สำคัญเท่าความรู้สึกคุ้นเคยที่ฉันรู้สึกกับเขาคนนี้อย่างประหลาด
แปลกมาก เราไม่เคยเจอกันมาก่อนด้วยซ้ำ

หรือเคยเจออะ ทำไมคุ้นขนาดนี้

ฉันอึ้ง และเมื่ออีกฝ่ายจ้องมองฉันสักระยะเขาก็ขมวดคิ้วขึ้นมาราวกับ
รับรู้ถึงความรู้สึกเดียวกัน

"..."

"..." พวกเรายังคงจ้องหน้ากันนิ่งโดยไม่มีใครคิดจะพูดอะไรออกมา
สักคำ

"สองคนตรงหน้าผมนี่จะจ้องกันอีกนานมั๊ยครับ มีปัญหาอะไรกัน
หรือเปล่า" เสียงของพ่อและฝ่ามือของท่านที่แตะไหล่ฉันทำให้ทั้งฉันและ
ผู้ชายข้างๆ สะดุ้งเฮือกและถอยออกจากกันอย่างตกใจ ในขณะที่พอมองมา
ด้วยความสงสัย ฉันจึงได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้

"ไม่มีอะไรค่ะ"

พอนิ่งไป แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรและกลับมารับรองตามเดิมโดยที่ฉันก็ยังคงเหลือบมองคนข้างตัวอยู่ จึงรู้ว่าเขาก็เหลือบมองฉันอยู่เช่นกัน และเขาก็ยิ้มให้ในตอนที่บังเอิญสบตากัน ฉันชะงักก็ก้มบอรอยยิ้มบางที่อีกฝ่ายส่งมาซึ่งมันทำให้หัวใจหยุดเต้นไปเสี้ยววินาทีก่อนจะเต้นเร็วอย่างไม่อาจห้ามปรามฉันจึงต้องทำเป็นไม่สนใจและตั้งใจฟังสิ่งที่พ่อบรรยายเพื่อเบนความสนใจจากรอยยิ้มละมุนนี้ให้ได้

แต่มันยากจังเลย จี้อ...

"เดี๋ยวก็โดนดุอีกหรอก" เขาพิมพ์เบาๆ ให้ฉันได้ยินพลางยิ้มเมื่อฉันแอบหันมองเขาและรู้ว่าเขาเองก็ยังมองฉันอยู่จนเราสบตากัน ฉันจึงหัวเราะออกมาแล้วยกไหล่พลางตั้งใจฟังพ่อบรรยายต่อก่อนที่เราจะโดนดุอีกรอบจริงๆ

"เอาล่ะ อย่างที่พอจะทราบกันมาแล้วว่าดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาลมีใครในที่นี้พอจะทราบมั้ยว่าพลังงานเหล่านั้นเกิดมาจากแหล่งพลังงานใดหรือพูดง่าย ๆ ว่าพลังงานอาจถูกสร้างมาด้วยวิธีไหนได้บ้างครับ" พ่อถามขึ้นพลางมองไปรอบห้อง "มีใครรู้มั้ยเอ่ย ไปให้ว่ามีสองวิธีครับ"

เงียบ ไม่มีคนตอบ

"การยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วง" คนข้างตัวฉันพิมพ์ตอบ "แล้วก็ปฏิกิริยานิวเคลียร์"

"สองวิธีนั้นคือการยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วงและปฏิกิริยานิวเคลียร์ครับนักศึกษา" พ่อเฉลย ซึ่งทำให้ฉันหันไปมองคนข้างตัวด้วยความเหวอ เก่งนี้หว่า ปรบมือค่ะ! ถึงฉันจะไม่เข้าใจลึกค่าเลยก็เถอะ เหอๆ แล้วหลังจากพ่อเฉลย พ่อก็ยังคงถามต่ออีก "แล้วรู้รีเปล่าครับว่าปฏิกิริยานิวเคลียร์นั้นทำให้ดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาลได้ยังไง"

ทั้งห้องยังคงเงียบกริบ มีแต่เสียงจิมจางของคนที่ยพยายามตอบเท่านั้น

"ปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ (Thermonuclear Fusion Reaction)" ผู้ชายข้างตัวฉันพิมพ์ตอบอย่างเคย

"คำตอบคือปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ครับ" พ่อเฉลย "ซึ่งเป็น

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นในใจกลางของดาวฤกษ์นั้นๆ กล่าวคือภายใต้ 'อุณหภูมิ' และ 'แรงดัน' ที่สูงมากพอจะทำให้นิวเคลียสอนุภาคขนาดเบาชนกันตลอดเวลาและแรงมากพอที่จะทำให้นิวเคลียสนั้นๆ รวมตัวกันเกิดเป็นอนุภาคและธาตุใหม่ขึ้นมา ทว่าการรวมตัวก็ทำให้มีมวลส่วนหนึ่งของนิวเคลียสที่รวมตัวกันหล่นหายไป และมวลนั้นจะกลับคืนสู่รูปของพลังงานมหาศาล

"..." พ่อพูดอะไรอะ โคตรตรงเลย พ่อพาฉันมาทำอะไรนี่ ฮือ!!

"ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ผู้โด่งดัง ที่มีสมการว่า 'E = mc²' นั่นเองครับ"

"ฮือฮือ E = mc²" คนข้างตัวฉันเพิ่มพ้ำและพยักหน้าตามไปด้วย ฉันจึงหันไปมองหน้าเขา

"นายรู้แล้วทำไมไม่ยกมือตอบล่ะ"

"ไม่เอาหรอก ขึ้นตอบผิดขึ้นมาก็แยะละสิ"

"เอาน่า ลองดูเหอะ อย่างน้อยๆ ก็ช่วยอาจารย์หน่อย น่าสงสารออกถามเองตอบเองตั้งนานแล้วเนี่ย" ฉันคะยั้นคะยอ มั่นใจมากกว่าคนข้างๆ จะต้องตอบได้แน่นอน

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มีใครรู้มั๊ยครับว่าตัวแปรแต่ละตัวในสมการนั้นคืออะไรบ้าง" พ่อถามอีกรอบ ฉันละนัยถึงความพยายามของพ่อจริงๆ พยายามให้นักศึกษามีส่วนร่วมสุดๆ เลยเนี่ย "ผมจะไปให้ว่า E คือค่าพลังงานมหาศาลอย่างที่ว่าเป็นนั่นเองครับ"

"ยกมือเลยนะ อย่าลืมนะ" ฉันแซวเขาเล่น เขาก็ส่ายหน้าให้ฉันแทนคำตอบ

"ไหน มีใครตอบได้บ้างครับ" พ่อกวาดมองไปรอบห้อง และเมื่อพ่อสบตาฉัน ฉันเลยบ้วนปากส่งสัญญาณให้พ่อประมาณว่าคนข้างๆ ฉันเขาตอบได้

เหมือนพ่อจะเข้าใจสิ่งที่ฉันสื่อ ท่านเลยเดินมาตรงหน้าผู้ชายข้างฉันและเอาไม้จิ้มปากอย่างกอดัน ฮือ! น่ากลัว "ว่าไงครับนักศึกษา"

อีกฝ่ายตกใจแรงมาก มองหน้าฉันสลับกับพ่อด้วยความเหวอและพยายามคิดหาคำตอบ เมื่อคิดสักพักเขาก็ทำท่าจะตอบ แต่ก่อนหน้านั้น

เขาก็เหลือบมามองฉันด้วยสีหน้าไม่มั่นใจ ฉันเลยพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม เป็นเชิงให้กำลังใจ อีกฝ่ายจึงสูดหายใจและตอบคำถามออกไปในที่สุด

"m คือมวลของดาวดวงนั้นที่แปรเป็นพลังงาน" เขาตอบเสียงดังฟังชัด "ส่วน c คือความเร็วแสงครับ"

"เก่งมากครับ" พ่อพยักหน้า แล้วพูดเสริม "แต่ผมขอเสริมให้นิดหนึ่งว่า c ในสมการนี้คือความเร็วแสงในสภาวะสุญญากาศ นักศึกษาต้องอย่าลืมว่า กำลังหาค่าพลังงานของดาวฤกษ์ที่อยู่นอกโลกซึ่งอยู่ในสภาวะสุญญากาศ นะครับ"

"ครับอาจารย์"

"แล้ว c มีค่าเท่าไร จำได้มั๊ยครับ" พ่อถามต่อ ฮือ ทำไมพ่อกัดไม่ปล่อย แบบนี้ล่ะคะ กลัวแทนผู้ชายคนข้างๆ จริงๆ

แต่ไม่เป็นไร ฉันมั่นใจว่าเขาเก่ง เขาตอบได้แน่นอน!

"เออ..." พ่อถูกถามแบบนี้ก็อีกฝ่ายก็มีสีหน้าลำบากใจก่อนจะพูดอ้อมอ้อม อย่างไม่มั่นใจจน "ใช่ 3×10^{10} รีเปลาครับ ผมจำไม่ค่อยได้"

พ่อมีสีหน้าเอ็นดูเขาก่อนจะยิ้มปลอบใจ "อ่า...ก็เกือบถูก คำตอบคือ 3×10^8 ครับ แต่คุณทำดีแล้วนะครับ เก่งมาก" แล้วพ่อก็เฉลยคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งห่างจากที่เขาตอบไม่เท่าไรหรอก แต่คนข้างๆ ฉับกลับทำหน้าเหมือนโลก จะแตกจนฉันหลุดข้าออกมา

"บอกแล้วไง" เขาพึมพำคุยกับฉัน

"แค่นี้ก็เก่งแล้วนะ เคลื่อนไปแค่นิดเดียวเอง ฉันยังฟังไม่รู้เรื่องเลยสักนิด" ฉันยังคงยิ้มขำอยู่สักพัก ไม่ใช่ว่าหัวเราะเยาะหรืออะไรนะ แต่ฉันมองว่า เขาน่ารักดี ดูดี หงอยเป็นลูกแมวโดนทิ้งเลย ไร...

ฉันมองหน้าเขานิ่งก่อนจะยกนิ้วโป้งขึ้นเป็นเชิงชมและยิ้มกว้างปลอบใจ อีกฝ่ายเลยยิ้มอย่างผ่อนคลายตามฉัน ก่อนที่พวกเขาจะเียบเมื่อพ่อเริ่มบรรยาย แบบตติจรวดซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าเครื่องติดอีกแล้ว และต้องตั้งใจฟังดีๆ เพราะพ่อพูดไว้มาก ซีนสติหลุดไปมีห่วงหลงอยู่ท่ามกลางดาวหางเป็นแน่แท้

และพ่อก็พูดแบบนี้เป็นเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าจนถึงเวลาเลิกคลาสพอดี

"วันนี้พ้อแค่นี้ก่อนแล้วกัน แล้วค่อยมาต่ออาทิตย์หน้านะครับ ขอบคุณ

๒*๒

มากครับ" พ่อพูดปิดท้ายก่อนจะเดินไปตรงโต๊ะเพื่อเก็บของ ฉันจึงลุกไปช่วยท่านตามปกติที่เคยทำมาตลอดโดยมีสายตาของผู้ชายที่นั่งข้างๆ ฉันมองตามมาไม่ห่าง

"วันนี้พ่อบรรยายเป็นไงบ้าง" ท่านเปิดปากถามอย่างทุกครั้ง

"น่า่วงเหมือนเดิมค่ะ ลินหลับจนฝันถึงพระอินทร์เลย" ฉันตอบไปอย่างเดิมเพื่อแกล้งท่านเล่นจนพ่อทำท่าจะเขกหัวฉัน ฉันเลยหัวเราะก่อนจะช่วยปิดคอมฯ เก็บเอกสารให้ท่านในขณะที่นักศึกษาามาถามคำถามพ่อ ฉันมองไปยังผู้ชายคนเดิมและพบว่าเขายังนั่งอยู่ที่เดิมและกำลังจดอะไรยุกยิกๆ ลงสมุด นี่เขายังไม่กลับบ้านอีกรีไ้

และเมื่อฉันเก็บของให้พ่อเสร็จ ฉันก็เดินไปเก็บอุปกรณ์ของตัวเอง

"ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ"

"ฉันรอเพื่อนอยู่น่ะ" เขาเงยหน้ามามองฉันและตอบ เขามองค้างอยู่แบบนั้นสักพักราวกับจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดและก้มหน้าลงไปเขียนอะไรของเขาต่อ ฉันเลยพยักหน้ารับก่อนจะเก็บสัมภาระของตัวเองอย่างอ้อยอิ่ง เพราะในหัวคิดอยู่ว่าจะทำยังไงดี ฉันจะขอช่องทางติดต่อเขาไว้ดีมั้ย เราจะได้เจอกันอีกมั้ยนะ

แต่ไม่ทันได้คิดอะไรต่อ ในขณะที่กำลังจะสะพายกระเป๋า กระเป๋าเจ้ากรรมก็ดันไปติดกับขอบโต๊ะจนมันดึงฉันไว้หัวแทบทิ่ม

"เหวอ!"

ฉันร้องเสียงหลงในขณะที่กำลังจะโหม่งโต๊ะ แต่ดีที่ผู้ชายข้างๆ ดึงฉันไว้ได้ทันชะก่อน

"ง่วงหรือ"

"คนง่วงหรือโดนยาสลบถามจริง ฟุบไปซะขนาดนั้น" ฉันขมวดคิ้วพลงพึมพำตอบในมุกอะไรก็ไมรู้ของเขา "กระเป๋ามันติดนะ โทษที" ฉันเปลี่ยนเป็นยิ้มแหย เขาเองก็พยักหน้ารับก่อนจะดึงกระเป๋าออกให้อย่างนุ่มนวล

"เรียบร้อย"

"ขอบคุณนะ"

"ไม่เป็นไรครับ" เขายิ้มให้ฉัน ฉันเองก็ยิ้มกลับและก้มลงเก็บของที่เหลือจนหมดเพื่อเก็บเงิน ก่อนจะหันไปมองพ่อ ซึ่งทำนองก็เก็บของเสร็จแล้วและสบตาฉันเป็นเชิงให้ไปกันได้แล้ว ฉันหันไปมองผู้ชายคนเดิมอีกรอบซึ่งเขาก็สบตาฉันเหมือนกัน พวกเราจ้องกันนิ่งราวกับกำลังคิดอยู่ว่าจะเอาไงดี

"อะ...ฉันว่าฉันไปดีกว่า" แล้วฉันก็รวบรวมของทั้งหมดและหันหลังจะเดินออกมา แต่อีกฝ่ายก็รั้งแขนฉันไว้

"เดี๋ยวก่อน" เขาพิมพ์้า "คือว่า..."

"...?"

เขาเงยไปสั้กพักก่อนจะยิ้มออกมา "ขอไลน์หน่อยได้รึเปล่า"

"ได้!" ฉันตอบแทบจะทันทีราวกับหลุดปาก นึกออกว่าจะตีปากตัวเองให้บวมไปเลย ผู้ชายตรงหน้าชะงักนิดหน่อยพลางช้าออกมาเบาๆ แต่ก็ไม่ได้ถือสาอะไร ก่อนที่เขาจะแสสร้งทำหน้านิว้คว้ขมวดแล้วถามด้วยความไม่แน่ใจ

"เธอสะดวกมั้ย ถ้าไม่สะดวกก็..."

"สะดวกๆ" ฉันพูดอย่างล้ิมตัวและตะครุ่ปากตัวเองไว้ ย้้มแหยให้เขาอย่างอายๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "งั้นขอปากกาหน่อย หยิบโทรศัพท์มันเสียเวลาฉันต้องรีบแล้ว เดี๋ยวก่อนพ่อคะ"

เขายื่นมาให้และฉันก็ก้มลงเขียนไอดีไลน์ลงสมุดของเขา เมื่อเขียนเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมาสบตาคนที่มองอยู่ก่อนแล้ว "อย่าล้ิมทักมาละ"

"แน่นอน"

"เอ่อ...โทรมาก็ได้" ฉันพิมพ์้า "พอดีเบอร์กับไอดีมันอันเดียวกัน"

"ครับ" คนตรงหน้าย้้มละมุน ในขณะที่น้ันยน์ตาของเขาเป็นประกายราวกับจะล้ือเลี่ยนฉัน ฉันเลยเกาแก้มเพื่อแก้เก้อ พวกเราค้างอยู่แบบนั้นสั้กพักก่อนที่พ่อฉันจะเรียก

"ลลิน ไปหรือยังลูก"

เมื่อพ่อเรียกฉันก็พยักหน้าให้ท่าน แต่เมื่อหันมามองคนตรงหน้าเขาก็มีสีหน้าตกใจสุดขีดอย่างกับเจอผีและค้างอย่างนั้นน้ันนาน ไม่พูดอะไรออกมาสักคำจนฉันงง อะไรของหมอนี้ ีเข้าเธอ

23

"เอ่อ...ฉันไปก่อนนะ"

"..." เขายังคงนั่ง ฉันเลยยิ้มให้อย่างงงๆ และเก็บของทั้งหมดมาไว้ในอ้อมแขน

"ลลิน พ่อมีไปที่อื่นอีกนะลูก เร็วๆ เดียวไปไม่ทัน"

"ค่า" ฉันตอบรับและหันไปบอกคนที่กำลังขมวดคิ้วมุ่นอยู่ "ไว้คุยกันนะ" แล้วฉันก็วิ่งพรวดพราดไปหาพ่อและออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับไปมองคนที่อยู่ในห้องเลยแม้แต่หน่อย

ป่านนี้ก็ยังคงทำหน้าที่เหมือนเห็นผีอยู่ละมั้ง ซื่อฉันมันแปลกมากเลยรีใจนะ

ฉันวิ่งออกมาก่อนโดยไม่ทันสังเกตเห็นแววตาที่หลากหลายของคนที่นั่งอยู่ในห้อง เขาพิมพ์คำอยู่คนเดียวราวกับละเมอ

"ลลิน..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

